

[Arne Bjerregaard]

ud: vi ønsker at konfiskere den private udlejningsmasse; det havde da været ærligt. At gøre det på denne måde er under al kritik. Jeg forstår også de private udlejere, som har tilsagt kommunisterne deres velvilje, fordi de siger: vi ved da, hvad I vil. I siger da klart og tydeligt, hvad I vil. De andre vælter os ned bagfra. Det synes jeg er en useriøs måde at gøre det på.

Det næste ændringsforslag, vi har stillet, angår vedligeholdelse. Vi mener, der er afsat for små beløb, og derfor har vi foreslået disse forhøjet med henholdsvis 6 og 8 kr. pr. m². Får vi gennemført vores ændringsforslag, vil vi stemme for dette lovforslag. Jeg sprang et par stykker over; dem skal jeg vende tilbage til, hvis jeg får tid.

Hvad angår forslaget til lov om boligsikring, lovforslag nr. L 165, skal jeg kun oplyse, at vi vil stemme for ministerens ændringsforslag, men ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse ved tredje behandling. Det er ikke, fordi vi ikke mener, der er brug for støtte i den givne situation, men fordi, som vi sagde, dengang man gennemførte en pristasregulering af boligsikringen, at det vil være uhensigtsmæssigt i fremtiden. Vi sagde, at jo flere steder vi indfører disse automatiske reguleringer, jo vanskeligere bliver det at styre økonomien, fordi disse automatiske stigninger ikke står i forhold til samfundets økonomiske udvikling, til samfundets indtjeningsforhold. I mangfoldige tilfælde er det jo omvendt: når oliepriserne stiger, bliver vi fattigere, men så hæver man altså boligsikringen, som om vi var blevet rigere, og det gælder mange andre reguleringer. Vi kan ikke i længden klare, at man på næsten alle områder indfører denne automatik, og den kære regering må jo også erkende, at den ikke har formået at løse de økonomiske problemer. Hvorfor? Simpelt hen fordi de gamle veje er lukkede af automatiske reguleringer, eller også er man nået til toppen af mulighederne for at udnytte dem. Det er vist også sagt af venstres formand, udenrigsministeren, at der ingen mulighed gives for at løse vores økonomiske problemer med hidtil kendte midler, og det er klart. Når man laver den slags med hensyn til boligsikringen, lukker man mulighederne af for at regulere samfundets eller befolkningens forbrug.

Hvad angår andelsboligerne, lovforslag nr. L 143, som de radikale gjorde et stort num-

mer ud af, er vi stort set enige med de radikale. Vi ser gerne, at andelsboligerne bliver en væsentlig del i vores boligmasse. Vi finder, det er en god og rigtig form, der fra samfundets side må støttes så meget som muligt i begyndelsesfasen, selvfølgelig uden at man går over i alt for ensidige subsidier. Historien har vist os, at andelstanken er væsentlig på så mange andre områder; hvorfor skulle den så ikke også være væsentlig på dette område?

Hvad angår ejerlejligheder, lovforslag nr. L 141, er vi ikke interesseret i at åbne adgang for en yderligere udvikling på dette område. Vi ønsker heller ikke at bremse fuldstændig, måske mere end i forslaget, fordi det visse steder har taget et uheldigt omfang. Vi vil altså ikke stemme for forbud imod det som foreslået af DKP.

Lad mig sige til slut om det samlede boliglovskompleks, som her er fremlagt, at det jo kun er en fastlåsning af den nuværende situation. Der er hverken perspektiv i det eller holdning bag forslagene, men når regerings-samarbejdet, som både regeringsmedlemmer fra venstre og socialdemokratiet har sagt det, ikke skal vare længere end til slutningen af 1970'erne, er det klart, man ikke kan lave en boliglovgivning med perspektiv i, når man ikke skal se længere end til 1980, og så må jeg trods alt sige, der er sammenhæng i det, denne regering foretager sig.

Mølgaard (DR):

Der er nogle, der hævder som princip, at nøjsomhed altid er en dyd. Det er absolut tale – også for absolut – men det kan jo nok være rigtigt i en del sammenhænge. Havde det også været tilfældet på boliglovgivningens område, måtte man rose forældrene til dette seneste boligforlig. Se, om ikke de er helt stolte af dette lovgivningsværk, selv om det slet ikke bærer noget vidtrækkende, end-sige noget godt, perspektiv i sig. Nok erken-der de mangler og fejl ved resultatet, men paternitetsstoltheden er dog til stede, vel af simpel vane. Resultatet er såmænd ikke så meget værre, end hvad man har lavet før på boliglovgivningens område, og så vidt kan man jo godt give SVR medhold, men allige-vel – skulle vi i grunden ikke videre? Jeg er overbevist om, at der i det ene regeringsparti rører sig så stærke kræfter til fordel for et mere socialt rimeligt boligmarked og i det